

Andra Påsksöndagen 2022

När vi läser evangeliet slår det oss hur olika Jesu närmaste lärjungar var som personer. En av dem skulle förråda honom. En annan förnekade honom tre gånger. En tredje tvivlade på honom i så hög grad att har gått till historien som Tomas Tvivlaren. Men i dagens evangelium ser vi att han bekänner sin tro när den uppståndne Herren visar sig för honom: ”Min herre och min Gud” (Joh 20:28). Ibland kan tvivlet skingras ganska lätt och gör över i tro. Enligt traditionen blev denne Tomas sedan en av de apostlar som nådde längst bort med evangeliets budskap, ja, ända till Indien. Tvivel kan alltid utveckla sig till tro. De frågor som vi människor kämpar med – varför finns det så mycket lidande om Gud är god? varför tycks Gud vara så tyst när vi behöver honom – leder ofta fram till den djupare tro. Även om Gud inte svarar med hög röst eller visar sitt ansikte för oss, kan han tala till vårt innersta och föra oss in på trons väg.

”Saliga de som inte har sett men ändå tror (Joh 20:29), säger Jesus. Att vara troende är att lita på Guds löften och hans nåd, fast vi ännu inte några bevis eller sett det vi tror på. Först i evigheten skall tron gå över i seende, i det saliga skådandet av Gud sådan han är i sig själv. Här nere får vi nöja oss med att tro och förlita sig på Gud och hans kärlek. För somliga är det lättare att tro – det är de som är de saliga. Dagens evangeliums avslutas med en närmare förklaring: ”för att ni genom att tro skall ha liv i hans namn” (Joh 20:31). Tron är alltid livgivande. Vi får vårt trosliv i Jesu namn. Vi får del av hans mysterium. Vi får dö med honom för att uppstå med honom. Vi är alltid förenade med honom, inympade i hans mystiska kropp, kyrkan.

”Var inte rädd. Jag är den förste och den siste, och den som lever. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet” (Upp 1:17-18). Vi har vårt liv i den uppståndne Herren. Tillsammans med honom har vi gått över från döden till det sanna livet. Därför behöver vi aldrig vara rädda. Vi får leva i ständig förening med honom, i hans namn. Som kristna heter vi egentligen detsamma som Kristus själv. Vi är otänkbara utan honom. Påsken har för alltid förändrat oss och gjort oss delaktiga av denna oupplösliga kärleksförening med den levande Herren Jesus Kristus. I den tidiga kyrkan behöll de som döpts under påsken den vita dopklädnaden ända till denna andra påsksöndag som därför ännu idag brukar kallas Vita söndagen. På det inre planet får vi alltid bevara denna klädnad ren och obefläckad. Genom att leva av vår tro kan bli kvar i påskens nya liv under hela vår jordiska levnad. Då blir också övergången till det eviga livet smärtfriare och lättare. Vi har ju redan dött bort från den gamla människans tyranni och iklätt oss Jesus Kristus. I honom har vi vårt sanna liv. Redan nu har vi fått del av det eviga

livet under trons slöja, men ändå som en verklig kraft som tar ifrån oss all rädsla och fruktan.

Påskan är det stora beviset på Guds barmhärtighet. Den vita dopklädnaden är ett vältaligt tecken på Guds barmhärtighet, han som förvandlar oss och bryter syndens herravälde över oss. Hädanefter är vi fria. Befriade från syndens och ondskans förtryck och delaktiga av Guds helighet. Därför måste vi bli kvar i påskens ljus och sprida det omkring oss. Den barmhärtighet som finns i Faderns hjärta och blivit uppenbarad i Jesu hjärta, har också ingjutits i vårt eget hjärta genom påskens nåd. Därför kallas också denna söndag Den gudomliga barmhärtighetens söndag. På så sätt blir vi påminda om allt vi har fått helt till skänks genom påskan, men samtidigt måste vi också komma ihåg att vi gång på gång måste göra bruk av denna Guds barmhärtighet som inte får spärras in inom oss. Dag efter dag får vi sprida den omkring oss.

Vi behöver Guds ord för att bli påminda om allt det vi har fått av Gud. Vi får suga åt oss hans barmhärtighet och godhet när Guds ord proklameras i den heliga mässan, för då får detta ord en särskild tyngd och kraft. Därför är det ett speciellt uppdrag i kyrkan att få läsa läsningarna ur den Heliga Skrift. Den som skall vigas till präst får under sin väg till prästvigningen ta emot detta uppdrag på ett högtidligt sätt. På så sätt blir han och vi alla som idag får vara om detta en viktig påminnelse om hur mycket vi behöver Guds heliga ord för vår andliga växt och mognad. Det är så lätt att lyssna med ett halvt öra till det som läses. Men den som verkligen lyssnar på helospänn blir förvandlad och får näring av varje ord som utgått ur Guds mun. Det är en outtömlig källa till kraft och glädje för oss. Den som fått uppdraget att vara lektor får förmedla en himmelsk skatt till oss alla som lever och kämpar här på jorden.

I denna mässa förmedlas ett annat uppdrag som också är en viktig milsten på vägen till prästvigningen: akolytens tjänst. Den som blir akolyt får tjäna altaret. Han blir en levande påminnelse om det stora som sker på våra altaren, där Kristus frambärs som ett offer för levande och döda. Samtidigt får vi i mässan redan nu en försmak av hans eviga härlighet. Den eviga påskan skymtar redan fram. Därför måste altaret och allt som sker där väcka vår vördnad. Akolytens ödmjuka tjänst blir för oss alla en hjälp att falla ner i tillbedjan och vördnad inför det oerhört stora som sker på altaret.

I sista hand pekar allt detta på Guds barmhärtighet, som strålar fram i Guds ord, i sakramenten och i hela kyrkans liv. Vi får ständigt ta emot den. Därför gäller det också för oss att användas av den. Varje dag på nytt har vi den stora förmånen att förmedla den som är oändligt mycket större än vi själva: Guds barmhärtighet.

